

En defensa dels usuaris i els treballadors de la sanitat

Els companys d'Althaia m'han hagut de tractar i cuidar les darreres setmanes, arran d'una malaltia. He pogut comprovar el que ja sabia: el seu alt grau de coneixements i de vocació professional. A tots ells, els agraeixo la dedicació i paciència que han tingut amb mi i amb els altres pacients que van compartir temporalment la meva estada a Sant Joan de Déu. Els humans solem valorar les coses quan les trobem a faltar, i la salut n'és el paradigma.

La sanitat catalana, abans de la crisi, era de primer ordre. I conec bé altres sistemes sanitaris per poder afirmar això. L'etern dèficit fiscal que pateix Catalunya, uns 300.000 milions d'euros els darrers 30 anys, ha fet que, des de la crisi, no hàgim pogut augmentar el pressupost sanitari per sobre de l'IPC, com veníem fent des de l'assumpció de les competències sanitàries per part de la Generalitat. Ans al contrari, el Govern ha hagut de retallar la despesa del 2010 al 2014 en 6.000 milions d'euros: en salut, 1.400 milions d'euros; en educació, 1.000 milions d'euros; en serveis socials, 400 milions d'euros... Això ha posat els catalans més vulnerables en una situació insostenible, tot i que el percentatge del pressupost de la Generalitat dedicat a polítiques socials és més elevat que mai.

Finalment, aquest any, els funcionaris podran recuperar part de les pèrdues que han patit durant la crisi. Tanmateix, els sanitaris de la concertada han quedat per al final. Els treballadors d'Althaia s'han mobilitzat per defensar els drets dels usuaris i els seus, per garantir el dret a la salut i uns sous dignes per als treballadors de la sanitat. Des que patim la crisi, tot i augmentar l'activitat i inaugurar noves instal·lacions i serveis, els treballadors d'Althaia han patit una forta reducció de sous i pèrdua de poder adquisitiu.

A Catalunya, teníem un sistema sanitari públic de qualitat, que atén tota la població sense discriminacions, i que era dels millors d'Europa. Volem que es mantingui i millori. I això no està ni estarà garantit si no disposem dels nostres impostos i si es manté l'espòli fiscal: aquest persistent 8% del PIB, aquests més de 16.000 milions d'euros anuals d'impostos que paguem des de Catalunya i que l'Estat espanyol no ens retorna. Només quan Catalunya disposi d'un estat propi al servei dels ciutadans, d'un estat independent que recapti i decideixi sobre els impostos, i construeixi una societat més justa, podrem millorar el benestar de totes les persones que hi vivim, en el grau que es mereixen, en el grau d'esforç realitzat.